

Punkt, og det ikke alene for Befolkningens, men ogsaa for Dyrighedens Dine. Jeg mindes endnu den Tid, da det i Befolkningen var anseet for noget Snildt, for ikke at sige noget Godt, naar man rigtigt kunde pudse Toldvæsenet, og der var en Tid, da det hørte med til den almindelige Skik at gaae Smuglerne til Haande ligeoverfor Toldvæsenet; Toldsvig anfaaes dengang ikke for noget Slet. Nu er dette heelt faldet bort, idet det nu dog er kommet saa vidt, at Toldlovgivningen nyder Befolkningens Anseelse, og jeg kjender Ingen, der vilde være tilbøjelig til paa nogen som helst Maade at bistaae den, der vilde besvige Toldvæsenet. Men hvad der dengang fandt Sted med Hensyn til Toldvæsenet, finder med Hensyn til Brændeviinshandel hogstaveligt Sted endnu den Dag idag. Jeg er overbevist om, at enhver Røgmand — han være i Sogneraadet eller ikke —, der med Alvor vilde tage fat paa at hemme den ulovlige Handel, vilde komme paa Kant med hele Egnens Befolkning; thi denne Handel ansees af Befolkningen i Almindelighed som Noget, der ganske vist er ulovligt, men tillige som Noget, der er uskadeligt, og som man ikke godt kan undvære, og Noget, man altsaa maa finde sig i. Det er imidlertid altid meget uheldigt, at Lovgivningen saaledes bliver tilfidsfat; men det er i dette Tilfælde endogsaa særdeles skadeligt; thi mange af de Misbrug, der nu begaaes i saa Henseende, vilde ikke blive taalte, naar Forholdet var saaledes, at man ved at paatale Misbrugene ikke paaførte de Bedkommende en saa stor Skade, som Tilfældet er under de nuværende Forhold. Hvis Forholdet var ordnet saaledes, at en Mand, der, skjøndt han kun har Lov til at drive Brændeviinshandel, vilde misbruge denne sin Bevilling til ulovlig Udskæntning, til at holde Nattesæde osv., kunde, ligesom her i Kjøbenhavn, mulcteres for ifkun 2—3 Rd., saa vilde Misbrugen ganske vist ikke blive taalt; men naar man derimod ikke kan anmelde saadanne Misbrug uden at udsætte den Paagjældende for den Risiko, at der bliver paalagt ham en Mulct paa 50 eller endogsaa 100 Rd., og for at miste sin Bevilling, saa krymper man sig derved, idet man ikke vil paaføre den Paagjældende saa store Ulemper, da han dog kun

har gjort sig skyldig i en Forseelse, der for den almindelige Bevidsthed ikke staaer som noget meget Slet. Jeg troer derfor, at man, saaledes som den ærede første Tale sagde, vilde handle i Moralitetens Tjeneste ved at faae dette Lovforslag gennemført. Men der er ogsaa en anden Grund, som, kan jeg gjerne sige, for mig har været den overveiende Grund til at være med at indbringe det foreliggende Lovforslag. Det forekommer mig nemlig, at det, at der om dette Punkt ligeoverfor Landbefolkningen er givet en Bestemmelse, som ikke eksisterer ligeoverfor Kjøbstadsbefolkningen, er en Bevning fra en sunden Tid, fra en Tid, da man troede, at Landbefolkningen særlig trængte til at holdes i Ave. Jeg kan ikke forsonde mig med, at Landbefolkningen skal holdes i en Umyndighedstilstand, som man ikke anseer det fornødent at holde Kjøbstadsbefolkningen i, ja, jeg tør endogsaa sige, at der, seet fra Moralitetens Side, kunde være mere Grund til at fastsætte Indskrænkninger for Byernes Bedkommende end for Landets Bedkommende. Den ærede Indenrigsminister synes, hvergang der er Tale om denne Sag, ikke at have nogen væsentligere Indvending derimod end den, at Politiet ikke er stærkt nok paa Landet, og at han ikke har den fornødne Garanti for, at der ikke vil ske Misbrug, hvis et Lovforslag som dette vedtages. Det er nu ganske vist saa, at man paa Landet ikke har eller nogen sinde kan faae et saadant Politi, som man har i Byerne; thi det vilde jo blive altfor bekosteligt, og man kan ikke drive det til, at der kommer til at staae en Politibetjent udenfor Døren ved ethvert Udskæntningsstæb for at passe paa, at den lukkes til det bestemte Klokkeslet. Noget kan der imidlertid nok gøres. Man kunde saaledes f. Ex. paalægge Sogneraadene at give halvaarlige eller aarlige Indberetninger om, hvorvidt det var dem bekjendt, at der drives Misbrug med saadan Handel i deres District. Sogneraadene vilde da ikke kunne undgaae at afgive en Erklæring derom; thi de vilde dog ikke vitterligt erklære Noget, om hvilket de vidste, at det var usandt. Underledes forholder det sig, naar Sogneraadene ikke have en saadan Opfordring eller i alt Fald kun have en almindelig Opfordring til at paasee, at der ingen